

அமரர்

திருமதி ஆறுமுகம் பரமேஸ்வரி

அவர்களின்

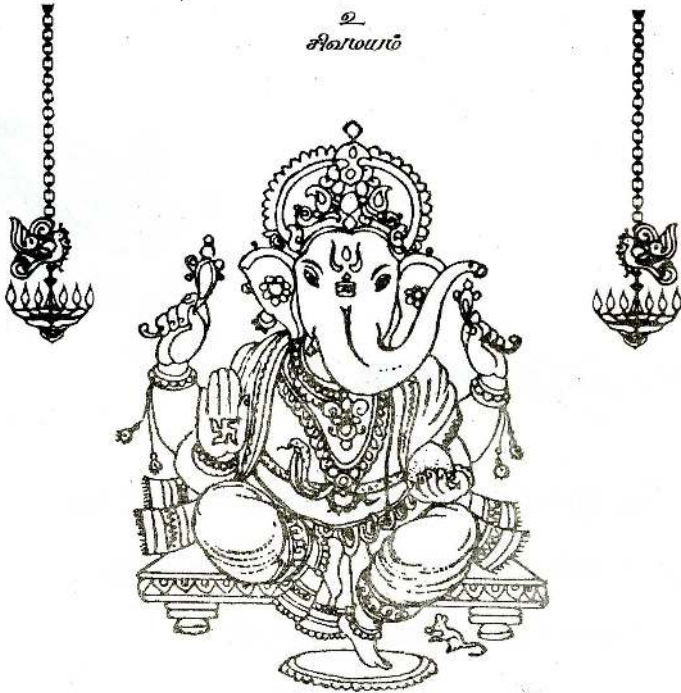
இறைபதம் அடைந்தமை குறித்து வெளியிடப்படும்

நினைவு மலர்

26.02.2011

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

உ
சிவமயம்

காரைநகர், தங்கோடையை பிறப்பிடமாகவும்,
யாழ்ப்பாணம், தாவடியை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட

அமரர்

திருமதி ஆறுமுகம் பரமேஸ்வரி

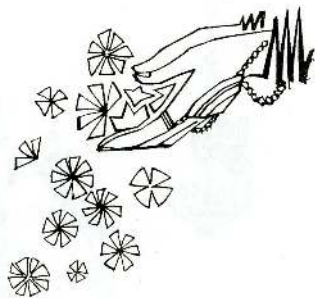
அவர்கள்

இறைபதம் அடைந்தமை குறித்து

வெளியிடப்படும்

நிகைவு மலர்

26.02.2011

சமர்ப்பணம்

எமது இல்லத்தின் ஒளிவிளக்காய் இருந்து
அன்பால் எம்மைப் பரிவுடன் அணைத்து
அறிவினாற் பல கதைகள் கூறி
கருணையே வடிவெனக்காட்டி
எமை எல்லாம் சீர்பொங்க வாழவைத்து
எமைவிட்டுப் பிரிந்த எமது அன்புத்
தெய்வத்தின் ஞாபகார்த்த அன்பளிப்பாக
இம்மலரை உவந்தளிக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி

இங்ஙனம்
குடும்பத்தினர்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

அன்னை
மடியில்
15.04.1941

ஆண்டவன்
அடியில்
06.02.2011

அமரர்

திருமதி ஆறுமுகம் பரமேஸ்வரி
அவர்கள்

தீதி நிர்ணயம்

விகிர்திஆண் டெமுதைத்திங்கள் இருபத்துமூன்றாம் நாளில்
மலர்ந்திடு பூர்வபக்கத் திருதியைத் திதியில் நாளும்
சிவனுமை ஐங்கரனைச் சிந்தித்த பரமேஸ் வரிதான்
தவப்பயன் மேன்மைசெய்யச் சார்ந்தனள் சிவமே சாந்தி.

பஞ்சபுராணம்

திருச்சீற்றம்பலம்

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை.

தேவாரம்

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சை நீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதி யென்றும்
ஆநுரா வென்றென்றே யலறா நிலிலே.

திருவாசகம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து

போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும்ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
ஈதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

திருவிசைப்பா

நீறணி பவளக் குன்றமே நின்ற

நெற்றிக்கண் ணுடையதோர் நெருப்பே

வேறணி புவன போகமே யோக

வெள்ளமே மேருவில் வீரா

ஆறணி சடையெம் மற்புதக் கூத்தா

அம்பொன்செய் அம்பலத் தரசே

ஏறணி கொடியெம் மீசனே உன்னைத்

தொண்டனே னிசையுமா றிசையே.

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டியழுதிடப் பாற்கக லீந்தபிரான்
மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன் மன்னிய தில்லைதன்னுள்
ஆலிக்கு மந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலமே யிடமாகப்
பாலித்து நடட்டம் பயிலவல் லானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருமந்திரம்

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமான தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே

பெரியபுராணம்

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம் ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிசமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆநந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

திருப்புகழ்

இறவாமற் பிறவாமல் எனையாள்சற் குருவாகிப்
பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசொற் குமரேசா
கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமானே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஒங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிள்ளையார் கதை

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பும் அவல் பலவும் மேன் மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய நாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும் அரன்றான் ஈன்றருளும் மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத் தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீஎன்றுங் காப்பு.

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமு கத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை

ஓற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமூன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனத்தில் எப்பொழுதுங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலும் கலந்து உனக்கு நான்தருவேன் - கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தாமணியே நீ எனக்குச்
சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா.

சப்பாணி

எள்ளு பொரிதேன் அவல் அப்பமிக்கும் பயறும் இளநீரும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழமும் வாழைப்பழமும் பலாப்பழமும்
வெள்ளைப்பாலும் மோதகமும் விரும்பிப் படைத்தேன் சந்நிதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியே கொட்டி அருள்க சப்பாணி.

சண்டப் பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு வையத் துலாவி
அண்டத்து அமரர் துதிக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே
எணிதிக்கும் அன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரொளி வீசக்
குண்டைக் கணபதி நம்பி கொடுங்கையாற் சப்பாணி கொட்டே.

சரஸ்வதி துதி

"புத்தகத் துள்ளுறை மாதே பூவி லமர்ந்துறை வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளை நங்காய் வேதப் பொருளுக் கிறைவி
முத்தின் குடையுடை யாளே மூவுலகுந் தொழுந் தேவி
செப்புக் கவித்தன தனத்தாய் செவ்வரி யோடிய கண்ணாய்
முத்துநி ரைத்தவெண் பல்லாய் முருக்கம் பூமேனிநிறத் தாளே
தக்கோ லந்தின்றதுவர் வாயாய் சரஸ்வதி யென்னுந் திருவே
எக்கா லும்உணைத் தொழுவோம் எழுத்தறி புத்திபண்ணு விப்பாய்
அக்கா யெம்பெரு மாட்டி அழகிய பூவணை மீதாய்
நோக்கா யென்மிடி தீர நொடிக்கும் பிராமணத்தினோக் காயே
காலி நெல்லரிசி கொண்டு சரஸ்வதி பூசை பண்ணிப்
பாலொடு பழத்தை நிரப்பிப் பரவித் தொழுவோம் நங்காய்
நங்காய் நங்காய் நமஸ்து ஞானக் கொழுந்தே நமஸ்து
கல்விக் கரசே நமஸ்து கணக்கறி தேவி நமஸ்து
சொல்லும் பொருளே நமஸ்து சூட்சும ரூபி நமஸ்து"

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனற்செறி குடுமித்
தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரிமுகன் கதைதனைச்
செந்தமிழ் வகையால் தெளிவுறச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அரிதபத்திரட்டித்
தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்தர கிரியில் வடபால் ஆங்குஓர்
இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரில்
அந்தணன் ஒருவனும் ஆயிழை ஒருத்தியுள்
சுந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
கடவுள் ஆலயமுங் கடிமலர்ப் பொய்கையும்
தடநிழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பு அரசு ஈன்ற
மதர்விழி பாகனை வழிபடும் நாளில்
மற்றவர் புரியும் மாதவங் கண்டு
சிற்றிடை உமையாள் சிவன்அடி வணங்கிப்
பரனே சிவனே பல்லுயிர்க்கு உயிரே
அரனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளென
அந்த அந்தணனுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
மைந்தரில்லை என்று மறுத்து அரன் உரைப்ப
எப்பரிசு ஆயினும் எம்பொருட்டு ஒருசுதன்
தப்பிலா மறையோன் தனக்குஅருள் செய்கென
எமைஆ ளுடைய உமையாள் மொழிய
இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு
பெண்சொற் கேட்டல் பேதைமை என்று
பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
பேதாய் நீபோய்ப் பிறனை மொழிய
மாதுமை அவளும் மனந்தளர்வு உற்றுப்
பொன்றிடும் மானிடப் புன்பிறப்பு எய்துதல்
நன்றல என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பக்
கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
பிறைநுதல் அவட்குநீ பிள்ளை யாகச்
சென்றுஅவன் வளர்ந்து சிலபகல் கழித்தால்
மன்றல் செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று
விடைகொடுத்து அருள விலங்கல்மா மகளும்

பெடைமயிற் சாயற் பெண்மகவு ஆகித்
 தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மனைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையுஞ் சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற இயல்பினள் ஆகி
 ஐயாண்டு அடைந்தபின் அன்னையும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வாணுதல் தன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடக்
 கான்அமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்பு இறப்பு இல்லாப் பெரியோர்க்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையேன் யான்என
 மற்றவன் தன்னை உன் மணமக னாகப்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்து அவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியால் அணுகவேன் யான்எனக்
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரிஅங்கு உரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்த்தடத்து அருகில்
 தருமலி நிழல்தவச் சாலையது அமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர் சூழ
 அணிமலர்க் குழல்உமை அருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவை தன்அருந்தவம் அறிவோம் யாம்என
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான்
 மான்இடம் ஏந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து
 மானிட யோக மறையவன் ஆகிக்
 குடையொடு தண்டுநற் குண்டிகை கொண்டு
 மின்பெறு நுண்இடை மெல்லிய லாய்நீ
 என்பெறத் தவம் இங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
 கொன்றைவார் சடையனைக் கூடஎன்று உரைத்தலும்
 நன்றுஎனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினில் ஏறி மான்மழு தரித்துக்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கணத்துடன் ஆடிப்

பாம்பும் எலும்பும் பல்தலை மாலையுஞ்
சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்திப்
பிச்சைகொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
நச்சிநீர் செய்தவம் நகைதரும் நுமக்கெனப்
பூங்கொடி அருந்தவம் பூசுரன் குலைத்தலும்
ஆங்கு அவள் நாணமுற்று அணிமனை புகுதச்
சேடியர் வந்து செழுமலர் குழலியை
வாடுதல் ஒழிகென மனம்மிகத் தேற்றிச்
சிந்துர வான்நுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
தந்தைதாய் இருவர் தாளிணை வணங்கி
வாவிடக் கரையில் வந்து ஒரு மறையோன்
பாவைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
தோடுஅலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
ஆடக மாடத்து அணிமனை கொணர்களன
மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
நீடிய புகழாய் நீ எழுந்து அருள்என
மைமலர்க் குழலி வந்துஎனை அழைக்கில்
அம்மனைப் புகுவன்என்று அந்தணன் உரைத்தலும்
பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நின்ற
நற்றவ முன்னியை நடாத்திக் கொணர்கென
சிவனை இகழ்ந்த சிற்றறி வுடையோன்
அவனையான்சென்றுஇங்கு அழைத்திடேன் என்று
சிற்றிடை மடந்தையுஞ் சீறின ளாகி
மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி
நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
பொற்புஅமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
யான்வெளிப் படுவ தில்லை என்று இசைப்ப
மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை
இணைஅடி தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்

தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுதல் ஒழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம் என்று அஞ்சி
 ஆயிழை தானும் அவன்எதிர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையிற் கொணர்ந்து
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தன்என்று எண்ணி
 ஆசனம் நல்கி அருக்கியம் முதலாப்
 பாதபூ சனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சுளை
 தேன்கத லிப்பழுஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தணன் தன்னை அமுது செய்வித்துச்
 சந்தனங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோ லத்தொடு சாதிக்காயும்
 கற்பூரத் தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின்
 ஒள்ளிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சிவன்எனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேன்அமர் குழலி திருமுகம் நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீலகண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத்து இலங்கக்
 கூன்மதி நிலவுங் கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் உருவங் காட்டிமுன் நிற்ப
 மரகத மேனி மலைமகள் தானும்

விரைவொரு அங்கு அவன்அடி வீழ்ந்து இறைஞ் சினளே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமரர் விஞ்சையர்
 கருடர் கின்னரர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவர் அவுணர் இராக்கதர்
 பூதர் இயக்கர்க்கிம் புருடர் அலகை
 சித்தர் தாரகைகந்த ருவர்கள் முதலாய்க்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்தில்உள் ளவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பின்
 மன்றல்அங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல்வந்து இலங்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொன்திகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
 ஆணிப்பொன் தகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
 பக்திகள் தோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரணம் நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
 பூரண பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 திக்குத் தோறுந் திருவிளக்கு ஏற்றிப்
 பக்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கன்னலுங் கமுகுங் கதலியும் நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சுஅணி மிடற்றனைக்
 குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்.
 வருசுரர் மகளிர் மலைமகள் தன்னைத்
 திருமணக்கோலஞ் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரா னையும் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் கூடிக்
 கடல்என விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
 சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையில்
 மறைபுகழ்ந்து ஏத்த மகிழ்ந்து உட னிருத்திப்

பறைஒலி யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத்
 தறுகலன் ஒளிபொன் தாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியைச் சிவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலஞ் சூழ ளரிவலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்
 போதுஅணி கருங்குழற் பூவைதன் உடனே
 ஓதநீர் வேலைசூழ் உஞ்சை அம்பதிபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீஎன
 வரும்கருங் குழலாள் மற்றும்உண் டோஎனத்
 திருந்துஇழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்துவிளை யாடல்கண்டு
 ஒளிர்மணி பூணாள் உரவோன் உடனே
 இவ்வகை யாய்விளை யாடுவோம் ஈங்கென
 அவ்வகை அரனும் அதற்குஉடன் பட்டு
 மதகரி உரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர்விழி உமைபிடி வடிவம தாகிக்
 கூடிய கல்வியிற் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வானோர் நெறியுடன் வாழ
 அந்தணர் சிறக்க ஆனிஎம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவேத ஆகமஞ் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சுருங்கத்
 திறம்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக் கையொடு
 ஐங்கர தலமும் மலர்ப்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந்துவர் வாயுந்
 தவளக் கிம்புரித் துடமருப்பு இரண்டுங்
 கோடிகு ரியர்ப்போற் குலவிடு மேனியும்

பேழைபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்புரி நூலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீள் முடியுந்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமடிச் செவியுமாய்
 ஐங்கரத்து அண்ணல் வந்து அவ தரித்தலும்
 பொங்கரவு அணிந்த புண்ணிய மூர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்து உடன் நோக்கி
 விண்ணு னோர்களும் விரிந்தநான் முகனு
 மண்ணு னோர்களும் வந்துஉனை வணங்க
 ஆங்குஅவர் தங்கட்கு அருள்கரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகனி அருந்தி
 ஏரணி ஆலின்கீழ் இனிதிரு என்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்துஇனிது இருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானுட ராலுங்
 கான்அமர் கொடிய கடுவிலங் காலுங்
 கருவிக ளாலுங் கால னாலும்
 ஒருவகை யாலும் உயிர்அழி யாமல்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கின்ற வலிமையி னாலே
 ஐமுகச் சீயமொத்து அடற்படை சூழக்
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன்
 பொன்னுலகு அழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத்தவரை இடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுத்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண்டு ஏங்கி
 அடுந்தொடுந் குலிசத்து அண்ணலும் அமரரருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி

முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் எரித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்று அவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுணனொடு அவன்தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொடுத்து அருள
 ஆங்குஅவன் தன்னோடு அமர்பல உடற்றிப்
 பாய்குறும் அவன்படை பற்றுஅறக் கொன்றபின்
 தேர்மிசை ஏறிச் சினங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வளைத்த கயமுகா சுரன்மேல்
 ஒற்றை வெண் மருப்பை ஓடித்து அவன் உரத்திற்
 குற்றிட எறிந்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்து அவன் வீழ்ந்து துண்ணென எழுந்து
 வாய்ந்தமு டிகமாய் வந்துஅவன் பொரவே
 வந்த மூடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி
 எந்தை விநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 எறிந்தவெண் மருப்புஅங்கு இமைநொடி அளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் திருக்கரத் திலிலே
 வெல்லவைக் கதிர்வேல் விழிபடைத்து அருளும்
 வல்லவை தனைத்தன் மனைஎன மணந்தே
 ஓகையோடு எழுந்து ஆங்கு உயர்படைகுழ
 வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிற் கயல்குமுகு ஏறுந்
 திருச்செங் காட்டிற் சிவனை அர்ச் சித்துக்
 கணபதீச் சரம்எனங் காரண நாமம்
 பண்பதி புகழ்தரு பதிக்குஉண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்பதி தனிமனம் மகிழ
 இங்குவந்து அன்புடன் எய்திய பின்னர்க்
 கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதிர்முடி சூட்டி

இணங்கிய பெருமைபெற்று இருந்திட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சித்தர்கந் தருவர்
 யாவரும் வந்துஇவண் ஏவல்செய் திடுநாள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணித் திங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகர்க்கு உரிய விரதம் என்றுஎண்ணி
 மனாதிகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணிய பெருநாள்
 ஒப்பரும் விரதத்து உறும்ஒரு சதுர்த்தியில்
 நோற்றுநற் பூசை நுடங்காது ஆற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவர் ஐங்கரனை
 மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
 நிருமலன் குமரன் நிருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவரும் கைதொழுது அடிஇணை போற்ற
 வனைகழற் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
 பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் திரமும்
 தாழ்துளைக் கையுந் தழைமுறச் செவியுங்
 கண்டனன் நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளுங்
 கொண்டனன் சிற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டுஇங்கு இகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும்இத் தினத்திற்
 பழியொடு பாவம் பலபல விதனமும்
 அழிவும்எய் துவரென்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவர் எல்லாம் மிகமனம்வெருவிக்
 கண்ணருள் கூருங் கடவுள்இத் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சட்டிநல்விரதமென்று
 இதயத்து எண்ணி யாவரும் நோற்றனர்
 இப்புவி மாந்தர் இயம்பிய விரதம்

வைப்புடன் நோற்ற வகைஇனிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத் துதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் திருமுகம் நோக்கி
 எண்ணிய விரதம் இடையூறு இன்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்விர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டுஅளி துதையும் பசந்துழாய் மார்பனுங்
 கேட்டருள் வீரனைக் கிளர்த்துதல் உற்றான்
 அக்குநீ றணியும் அரன்முதல் அளித்தோன்
 விக்கினத் தீர்க்கும் விநாயக மூர்த்தி
 ஓடவைத் திடும்பொன் ஒத்துஒளி விளங்குங்
 கோடி சூரியர்போற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புயம் உடையோன்
 சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோல் ஒருமருப்பு உடையோன்
 ஒருகையில் தந்தமும் ஒரு கையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்திவி நாயகன்
 என்றுஇமை யவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நன்றி தருந்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோ கங்கள் உஞற்றிடும் போதும்

நினைவு மலர்

ஆங்குஅவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குஉறாது எல்லாந் செயம்உண் டாகும்
 கரதலம் ஐந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 விரதம்ஒன் றுஉளதுஅதை விரும்பினோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்திடுஞ் சம்பத்து உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை கூடும்
 மேலவர் தம்மையும் வென்றிட லாம்எனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 துவலரும் விரதம் நோற்றிடும் இயல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரித்துஎமக்கு உரைத்திட வேண்டும் என்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துஉரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் திங்களின் மதிவளர்
 பூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி
 அத்தினம் அதனில் ஐங்கரக் கடவுளைப்
 பக்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கும் அவன்றன்
 ஒள்ளிய அருள்திரு உருஉண் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆசிலா மண்ணால் அமைத்தலும் தகுமால்
 பூசைசெய் திடும்இடம் புனிதமது ஆக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னித்து
 நீடிய நூல்வளை நிறைகுடத்து இருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயகன் உருவைச்
 சிந்தையின் நினைத்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கனம்முதல் அர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து

ஐந்து அமிர் தத்தால் அபிடே கித்துக்
 கந்தஞ் சாத்திக் கணேசமந் திரத்தால்
 ஈசுர புத்திரன் என்னும்மந் திரத்தால்
 மாசுஅகல் இரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
 பொருந்துஉமை சுதனாப் புகலுமந் திரத்தால்
 திருந்தும் பளிதத் தீபங் கொடுத்துப்
 பச்சறுகு உடன்இரு பத்தொரு விதமாப்
 பத்திர புட்பம் பலபல கொணர்ந்தே
 உமாசுதன் கணாதிபன் உயர்கரி முகத்தோன்
 குமார குரவன் பாசஅங் குசுகரன்
 ஏக தந்தன் ஈசுர புத்திரன்
 ஆகு வாகனன் அருள்தரு விநாயகன்
 சர்வகா ரியமுந் தந்துஅருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப மூர்த்தி என்னும்நா மங்களால்
 ஆரம் பத்துடன் அர்ச்சனை பண்ணி
 மோதகம் அப்பம் முதற்பணி காரந்
 தீதகல் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழம்
 வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியொடு
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காய்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பால்தயிர் போனகம்
 விருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியஎன்று உரைக்கும்மந் திரத்தால்
 நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றறா னான்குஉப சாரமும்
 மற்றவன் திருவுளம் மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி இருபிறப்பாளர்க்கு
 உண் அறு சுவைசேர் ஓதனம் நல்கிச்
 சந்தனம் முத்துத் தானந் தக்கிணை
 அந்தணர்க்கு ஈர்ந்திட்டு அருச்சகன் தனக்குத்
 திருத்தகு விநாயகத் திருஉரு வத்தைத்

தரித்தவத் திரத்துடன் தானமாக் கொடுத்து
 நைமித் திகம்என நவில்தரு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையும் முடிப்பர்
 திண்ணிய செருவிற் செயம்மிகப் பெறுவர்
 அரன் இவன் தன்னைமுன் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரம்ஒரு மூன்றும் போடிபட எரித்தான்
 உருத்திரன் இவனை உபாசனை பண்ணி
 விருத்திரா சுரனை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அகலிகை இவன்தாள் அர்ச்சனை பண்ணி
 பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுடன டைந்தாள்
 தண்ஆர் மதிமுகத் தாள்தம யந்தி
 அன்னாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவும் நளனை அடைந்தாள்
 ஐங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேர்அறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை
 மகிதலந் தன்னில் மலர்கொடு அர்ச் சித்து
 வரநதி தன்னை வையகத்து அழைத்தான்
 அட்டதே வதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
 அட்ட போகத்துடன் அமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்குமணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிசுபா லன்றான்
 கொண்டுபோம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபாண் மிழற்றா மலர்கொடுஅர்ச் சித்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் தனைப்புறங் கண்டு
 யாமும்அங்கு அவளை இன்புறப் பெற்றோம்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விழைந்தன பெற்றார்

இப்புவி தன்னில் எண்ணுதற்கு அரிதால்
 அப்படி நீவிரும் அவனை அர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் விரும்பினீர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகன்று எறிந்தோன் எடுத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமுதல் தருமனும் அனுசரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட் புலன் இலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிபர் ஆகிச்
 சிந்தையில் நினைந்தவை செகத்தினிற் செயங்கொண்டு
 அந்தமில் செல்வத்து அரசியல் பெற்றார்
 ஈங்குஇது நிற்க இவ்விர தத்துஇயல்
 ஓங்கிய காதைமற்று ஒன்றுஉரை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன்தருங் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 சூரன் என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி சூழ்புவி அனைத்தையும் அழித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தந் தீய நெறிநடத் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரரும் முனிவரும்
 நீஇரங்கு எமக்குஎன நெடுங்கரங் கூப்பி
 இரசத கிரிஉறை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைகள் உரைக்கச்
 சுடர்விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கதிர்விடு வடி வேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீர்என
 அமரர் கோனுக்கு அரன்விடை கொடுத்துச்
 சமர வேல்விழித் தையலுந் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் கூடாது ஊடலும்
 ஓடிய வானோர் ஒருங்கு உடன் கூடிப்
 பாவகன் தன்னைப் பரிவுடன் அழைத்துச்

சூரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம்
 ஊர்அரவு அணிந்தோற்கு உரையென உரைப்பக்
 காமனை எரித்த கடவுள்என்று அஞ்சிப்
 பாகவன் பயமுறப் பயம்உனக்கு ஏதென
 உற்றிடுங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதலிற்
 குற்றம்அடாது கூறுநீ சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந்
 தானும்அச் சபையில் தரியாது ஏகி
 எமைஆ ளுடைய உமையா ளுடனே
 அமையா இன்பத்து அமர்ந்துஇனிது இருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஒள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கிநா னுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 அறுமுகப் பிள்ளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீள்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து
 வாத ராசன் மலர்க்கையிற் கொடுப்ப
 நீதி யோடு நின்றுகை யேந்திப்
 போதநீள் வாயுவும் பொறுக்கஒண் ணாமல்
 தரும்புனற் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையும் தாங்க ஒண்ணாமற்
 பொருந்திரைச் சரவணைப் பொய்கையில் வைப்பத்
 தண்ஆர் வதனத் தாமரை ஆறுங்
 கண்ஆ றிரண்டுங் கரம்ஈ ராரும்
 தூண் எனத் திரண்ட தோள் ஈராரும்
 மாண்அயில் ஆதி வான்படை யுங்கொண்டு
 அறுமுகக் கடவுள் அங்கு அவதரித் திடலும்
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூடி

அறும்பின் களைப்பால் அளித்திர்என்று அனுப்ப
 ஆங்கவர் முலைஉண்டு அறுமுகன் தானும்
 ஓங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
 விமலனும் உமையும் விடையு கைத்து ஆறு
 தலைமகன் இருந்த சரவணத்து அடைந்து
 முருகுஅலர் குழல்உமை முலைப்பால் ஊட்ட
 இருவரும் இன்பால் எடுத்துஎடுத்து அணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பதியெனக்
 காவல் கொண்டு அளிக்கக் கதிர்முடி சூட்டி
 அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
 திசைஎலாஞ் சொல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்
 பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்நீ
 ஓதறும் அவுணரை ஹுத்திடுஎன்று அனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவியைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
 குருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுஞ் சூரன்
 மருமமுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்புற இந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்டு
 அமரர்கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்
 குமர வேளுங் குவலயம் விளங்க
 அமரா வதியில் அமர்ந்துஇனிது இருந்தான்
 சமரவேலுடைச் சண்முகன் வடிவுகண்டு
 அமரர் மாதர் அனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் கூடி
 மாதொரு பாகனை வந்துஅடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பன்எம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டும்நீ அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறைவன் தானுங்
 குமரனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனியக்
 காவல்கொண்டு எம்வினை கட்டறுத்து அருளுஞ்

சேவலங் கொடியோன் தேசம் போகத்
 திருந்திழை உமையாள் அருந்துயர் எய்தி
 வருந்திமுன் நிற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீதான் வருந்துதல் ஒழிகுதி
 அங்கையாற் குதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றதும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமென் முலையாள் கூறிய சமயம்
 புற்றுஅரவு அணிந்த புனிதனைக் காணஅங்கு
 உற்றனன் திருமால் ஊழ்வினை வலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் சூது விருப்புடன் ஆடச்
 சாயக நேருந் தடநெடுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழ்உமை யான்வென் றேன்என
 எம்பெரு மானும் யான்வென் றேன்என
 ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
 இருவரும் சாட்சி இவனைக் கேட்ப
 மாமனை வதைத்த மால்முகம் நோக்கிக்
 காமனை எரித்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன் அங்கு உரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தோடு கவுரி அங்கு உருத்து
 நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி உரித்தோன் வதனம் நோக்கிப்
 பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையி னாலே
 கனல்என வயிற்றிற் கடும்பசி கனற்ற
 நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று இருக்கும்
 வடதரு நீழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்

முளரிகள் பூத்த முகில் நிறத்து உருப்போய்த்
துளவுஅணி மருமகனுந் துணைவிழி இழந்தே
ஆண்டுஅரைக் கணத்தில் ஆயிரம் யோசனை
நீண்டபைப் பாந்தள் நெட்டுடல் எடுத்து
வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
கிளர்சினை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தன்னால்
திரிகடக் கரியின் திருமுகக் கடவுளும்
வழிபடும் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
எழில்பெறு வடமரத் தின்கீழ் இருந்தான்
கம்பமா முகத்துக் கடவுள்தன் பெருமையை
அம்புவி யோருக்கு அறிவிப் போம்என
உம்பர் உலகத்து ஓரெழு கன்னியர்
தம்பநூல் ஏணியில் தாரணி வந்து
கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்திக்
கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் நாளில்
ஆர்த்த கலிங்கத்து அணியிழை வாங்கி
இருபத் தோர்இழை இன்புறக் கட்டி
ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
வேதத்து ஆதியும் பூமியில் எழுத்தும்
ஆதிவி நாயகற்கு ஆன எழுத்தும்
மூன்றுஎழுத் ததனால் மொழிந்தமந் திரமும்
தேன்தருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
உரைதரு பதினாறு உபசா ரத்தால்
வரைமகள் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி
இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
மற்றநாள் ஐங்கர மாமுகன் பிறந்த
அற்றைநாட் சதயமும் ஆறாம் பக்கமுன்
சேரும் அத் தினத்தில் தெளிபுனல் ஆடி
வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக்கு ஏற்றிக்

குலவுபொற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிப்
 பொற்கலை நல்நூற் பூந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 குருந்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன்னை கடிசுமழ் பாதிரி
 மருவிரி ஞாமூல் மகிழ்இரு வாட்சி
 தாமரை முல்லை தளைஅவிழ் கொன்றை
 பூமலர் நொச்சி பூந்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் எருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி அறுகு
 முத்தளக் கூவிளம் முதலிய சாத்தித்
 தூபதி பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்பம் மோதகம் அவல்எள் ஞண்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொழிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சர்க்கரை செவ்விள நீருடன்
 பால்நறு நெய்தயிர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திடத் திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலாது இருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானும்நோற் பேனென
 ஆங்குஅவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்
 பாங்கொடுஇவ் விரதம் பரிந்துநோற் பித்தார்
 அண்டர்நா யகனாம் ஐங்கரன் அருளால்
 விண்டுவும் பண்டுஉள வேடம் பெற்றே

உஞ்சைமா நகர்புகுந்து உமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாள் மலர்ப்பதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீறடிப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சினம் மிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யான்இடுஞ் சாபம் நீங்கியது ஏனென
 மானெடுங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறையவன் இதற்குக் காரணம் ஏதென
 மறிகடல் துயிலும் மாயவன் உரைப்பான்
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பிள்ளை அன்று எனக்குத்
 தந்து அருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொன்தாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சங்கர பாணி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனும்
 மிக்கநல் விரதம் விரும்புடன் நோற்றபின்
 மாதுமை அடைத்த வன்தாழ் நீக்கி
 நாதனை நணுகிட நம்பனும் நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா னதுஎனத்
 தேன்றேர் மொழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில்
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ்சூர் அறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருந்தினோற் பேனென
 இறைவன் கதைசொல ஏந்திழை நோற்றபின்
 குறமட மகளைக் குலமணம் புணர்ந்தோன்
 சுடர்வடி வேலோன் தொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டு உழுந் தாமத் தாமனை
 மாதுமை யானை வந்துகண்டனே

கண்ணநீ கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்நறுங் குழல்உமை சாபம் இட் டதுவும்
 அக்குநீறு அணியும் அரண்முதல் அளித்த
 விக்கின விநாயக விரதம்நோற்று அதன்பின்
 சுடர்க்கதை ஏந்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பணி உருவம் விட்டுநீங் கியதும்
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனும் நோற்றுக்
 கவுரிஅன்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவன் நவின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னில் இவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் நோற்றுக்
 காயத் தெழுந்த கடும்பிணி தீர்ந்து
 மாயிரும் புவியின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் திலோத்தமை தனைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொடுஇவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் விக்கிரமா தித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிடுநாள்
 மற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிடும் இடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்தஅன் புடன் இவ் விரதம்நோற் போனென
 அத்தந் தன்னில் அணியிழை செறித்துச்
 சித்தம் மகிழ்ந்து சிலநாள் நோற்றபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய இழையைக் காரிகை அவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட

ஆங்குஅது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்ப்
 பாங்குற ஒங்கிப் படர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிற் போய்ச்சிறை இருந்த
 பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொடி ஒருத்தி
 அவ்வியம் இல்லாள் அவ்விடந் தன்னிற்
 கொவ்வை அறுகு கொய்வாள் குறுகி
 இழையது கிடப்பக் கண்டு அவள் எடுத்துக்
 குழைதவழ் வரிவிழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பமுடனே திருந்திழை நோற்றிடக்
 கரிமுகத்து அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையில் இரட்டி பதம் அவட்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்ரமா தித்தன் விழிதியில் கொள்ள
 உக்கிர மானஉடை மணி கட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின்று ஒலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கும் மன்னவன் தன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரணமாக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற்
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறத்தெனத்
 துண்ணென எழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மடிவுற
 மாநகர் கேடுறும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவள்இங்கு இருக்கலா காதுஎன
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் தனது மனை புகுந்து இருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலியகல் லாய்விட

அணியிழை தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழுவர்தம் மனையில் உற்றுஅவள் இருப்ப
 வளர்பயிர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்
 குயக்கலம் உடைந்து கொள்ளை போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்த்
 தூசுதாய் தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூசுகள் எல்லாந் துணிந்துவே றாகத்
 தூசரும் அவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞாலம் எல்லாம் நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவிநீ தான்யார் என்ன
 வெம்மனம் மிகவும் மேவி முனிவுறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் எறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கன்னிநீ யாரென வினாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார்க்கும் மூத்தாள் இலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிட கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீரது கொண்டு நிலம்மெழு கிடுகெனச்
 சாணம் எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணியும் உழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்

பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மான்நேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரைமெழுக் கிட்டு
 மன்னிய வீட்டில் மணிவிளக்கு ஏற்றிப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின்று ஆட
 மெத்தஉள் நடுங்கி வீழ்ந்து அவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்து பொருந்தப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரியம் இதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்து மூஏழுஇழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பமும் அவலும் மாம்பழ பண்டமுஞ்
 செப்பம தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழை கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவிரத த்தை
 வித்தக மாக விளங்குஇழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற்றதன் பின்
 சக்கர வாள சைனியத் தோடு
 விக் கிரமா தித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனஉளம் மெலிந்தே
 அவ்வை தன்மனை அங்குஅவர் அணுக
 எய்துந் தாகமும் இளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி என்பவள் தன்னை

அப்பமும் நீரும் அரசற்கு அருளெனச்
 செப்பிய அன்னை திருமொழிப் படியே
 உண்நீர்க் கரகமும் ஒருபணி காரமும்
 பண்ணேர் மொழியாள் பார்த்திபற்கு உதவ
 ஒப்பறு படையும் உயர்படை வேந்தனும்
 அப்பசி குதிரை அவைகளும் உண்டுந்
 தானது தொலையாத் தன்மையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்தநீ யாரென வினவ
 மல்வம்அம் குழலாள் மௌனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசற்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங்கள் காண்து
 குணமுடை இவள்உன் குலமனை யாட்டி
 இலக்கண சுந்தரி என்றுஅவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 திங்கள்நேர் வெள்ளிச் சிவிகையில் ஏற்றிக்
 கொண்டுணர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்தொடி யாரில் உயர்பதம் உதவினன்
 சிந்தூர நுதலார் சென்றுஅடி பணியச்
 சுந்தரியிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
 விரும்பும் அவல்பலவும் மேன்மேல் - அருந்திக்
 குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
 கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
 வரும்அரன்தான் ஈன்றருளு மைந்தா - முருகனுக்கு
 முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
 என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

நூற்பயன்

பொன்னுமிக்கும் கல்விமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
மன்னும் நவமணியும் வந்து அணுகும் - உன்னி
ஒருக்கொம்பின் யானைமுக உத்தமனார் நோன்பின்
திருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பணைக்கை முக்கண் புகர்முசத்துப் பொன்மவுலிக்
கற்பகத்தின் நோன்பின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
கற்றவரும் நோற்றவருங் காதலித்துக் கேட்டவரும்
பெற்றிருவர் கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை எருதுஏறும் விரிசடையோன் பெற்றுஎடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அருகுஇருந்து
கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

சூலிலார் நோற்கில் சுதரை மிகப்பெறுவார்
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம் நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்புஎல்லாம் நல்ல பெருஞ்செல்வம் எய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிள்ளையார் கதை முற்றுப்பெற்றது

அமரர்

ஆறுமுகம் பரமேஸ்வரி

அவர்களின்

வாழ்வின் சில்துளிகள்

இந்து சமுத்திரத்தின் முத்தெனத் திகழும் திருமூலர் சுவாமிகளால் சிவபூமி என்று வர்ணிக்கப்பட்ட இலங்கைத் திருநாட்டின் வடபால் அமைந்த காரைநகர், தங்கோடையில் கணபதிபிள்ளை செல்லம்மா தம்பதியினர் செய்த தவப் பயனின் பேறாக 1941ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 15ஆம் திகதி அமரர் பரமேஸ்வரி அவர்கள் இவ்வுலகில் தோன்றினார். இவர் சோமசுந்தரத்தின் சகோதரியும் ஆவார். இதன் மூலமாக மகாலட்சுமியின் மைத்துனியும் ஆவார். வீட்டிலே அன்புக்குரிய புதல்வி என்ற காரணத்தினால் பெற்றோரினதும் சகோதரனின் அன்புக்குப் பெரிதும் பாத்திரவாளியாக இருந்தார். பெற்றோரது பண்புக்கேற்பவும், பரம்பரைப்பழக்க வழக்கங்களுக்கூடாகவும் நல்லொழுக்க மேம்பாட்டோடும் அழகும், அறிவும், நிரம்பப்பெற்றவராக வளர்ந்து சமூகத்த வரால் மதிக்கப்பட்டவராகத்திகழ்ந்தார்.

இவர் தனது கல்வியைப் பூர்த்திசெய்து நல்லறிவு கொண்டவராக விளங்கினார். அமரர் பரமேஸ்வரி அவர்கள் தனது திருமணப் பருவத்தை எய்தியதும் கந்தையா சீதேவிப்பிள்ளை தம்பதியரின் மூத்தமகனும், நுணுகலையிற் பிரபல வர்த்தகருமாகிய ஆறுமுகம் என்பவரை வாழ்க்கைத் துணையாக வரித்து இல்லறவாழ்வில் இணைந்தார். அத்தோடு தனது குலதெய்வமான புளியங்குளப் பிள்ளையாரைத்

தினந்தோறும் வழிபட்டு மகிழ்வோடு வாழ்ந்து வந்தார்.
மணவாழ்வில் இனிதே வாழ்ந்த இவர்

"மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்று) அதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு"

என்பதற்கிணங்க மனையாளின் பெருமைக்கு அழகுதரும் ஆபரணமாக ஆறு மக்கட் செல்வங்களான கணேசபிள்ளை, ஈஸ்வரி (லண்டன்), மகேந்திரன் (கனடா), வசந்தாதேவி, கமலாதேவி (இந்தியா), தனலஷ்கமி (லண்டன்) ஆகிய போற்றற்குரிய பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்துக் கருத்துடன் போற்றி வளர்த்து இல்லற வாழ்விற்கு அழகையும், அணியையும் கொண்ட நல்ல மனைவியாக திகழ்ந்தார்.

கொழும்பில் வசித்துவரும் மூத்தமகன் கணேச பிள்ளையை, வத்தளை கிருஸ்ணபிள்ளை கனகம்மா தம்பதியரின் மூத்தபுதல்வி மாலினியையும்; ஈஸ்வரியை காரைநகர், வலந்தலையைச் சேர்ந்த மார்க்கண்டு கமலாவதி தம்பதியரின் மகனான சதானந்தனுக்கும்; மகேந்திரனை பலகாட்டைச் சேர்ந்த சதாசிவம் சரஸ்வதி தம்பதியரின் இளையபுதல்வி பத்மராணியையும்; வசந்தாதேவியை கோவளத்தை சேர்ந்த சதாசிவம் இராசலட்சுமி தம்பதியரின் புதல்வன் கிருஸ்ணமூர்த்திக்கும்; கமலாதேவியை பருத்தித் துறையை சேர்ந்த நடராஜா செல்லக்கண்ணு தம்பதியினரின் புதல்வன் ஆனந்த நடராஜாவுக்கும், தனலஷ்கமியை மல்லாகத்தை சேர்ந்த ஐயாத்துரை தவமணி தம்பதியரின் புதல்வன் வடிவேல்தாதனுக்கும் இனிதே திருமணம் செய்து வைத்துப் பேரானந்தமடைந்தார். இதன் பயனாக கஜன், சுஜிதா, அஜிதா, சாரங்கி, காயத்திரி, கௌதமி, ஜெனந்தத்தனி,

பிரசாந், கபில்ராஜ், தமயா, பிரேமீ, ஆகிய பேரப்பிள்ளைகளையும் பெற்று, நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம் என்பதற்கேற்பப் பேருடனும், புகழுடனும் வாழ்ந்து வந்தார்.

"அகன் அமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகன் அமர்ந்து
நல்விருந்து ஒம்புவான் இல்"

எனும் வள்ளுவரின் வாக்கிற்கிணங்க இன்முகங்காட்டி விருந்தினர்களையும், உற்றார், உறவினர்களை உபசரிக்கும் நற்பண்புடனும், அளவிலா அன்புடனும், பகையின்றிப் பிறர் விரும்ப வாழ்ந்து மற்றவர்களின் நன்மதிப்பையும் பெற்று பரமேஸ்வரி அவர்கள் இன்புற்று இருந்தார். காலனவன் தன் கணக்கு முடிந்ததும் தன் கடமையைச் செய்ததனால் 06.02.2011ஆம் திகதியன்று காலை 8 மணிக்கு எமையெல்லாம்விட்டு இறைவனடி சேர விருப்பம்கொண்டு பரமேஸ்வரி அவர்கள் சிவபதப்பேறு எய்தினார்.

ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி

தேற்றம்

முடி உடை வேந்தர் தொட்டு
முறைநின்ற கேளீர் ஈறாய்
பிடிசாம்பர் ஆனார் மண்ணில்
விதி அதைவெல்வார் உண்டோ?
இறைபதம் எய்தான் நன்றே
எம் குலத் தலைவி வாழ்வாள்
அம்மையில் அமைதிகாண
இறைஞ்சுவோம் இணைந்து நாமே.

சிந்தனைத்துளி

நீ எந்த அளவிற்கு இறைவனை நாடுகின்றாயோ அந்த அளவிற்கு உன் பலவீனங்கள் உன்னை விட்டு நீங்கிப் போகும். நீ செய்ய வேண்டியதை முழுமனதோடு செய்துவிட்டுப் பயனை இறைவனிடம் விட்டுவிடு.

யாரேனும் குறைகூறினால்; அது உண்மையாக இருந்தால் உன்னைத் திருத்திக்கொள். பொய்யாக இருந்தால் சிரித்துப் பொருட்படுத்தாமல் விட்டுவிடு.

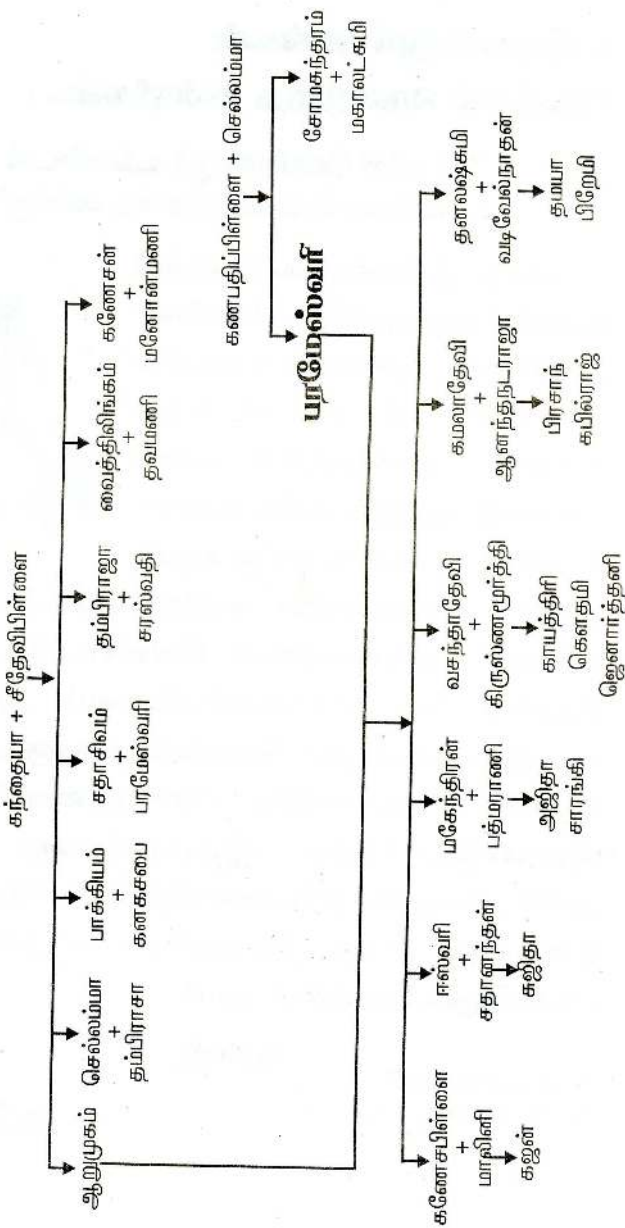
உலகநீதி கூறும் நன்னெறிகள்

1. கல்வி பயிலாமல் ஒரு நாளும் இருக்கக்கூடாது
2. யார் மீதும் அவதூறுகள் சொல்லக்கூடாது
3. பெற்ற தாயை ஒரு நாளும் மறக்கக்கூடாது
4. வஞ்சனை செய்பவர்களோடு சேரக்கூடாது
5. போகத்தகாத இடங்களுக்குப் போகக்கூடாது.
6. ஒருவர் நம்முன் இருக்கும் பொழுது புகழ்ந்து கூறிவிட்டு, அவர் சென்றதும் அவரைப் பற்றிக் குறை கூறக்கூடாது.
7. மனம் அறிந்து வீணாகப் பொய் சொல்லக்கூடாது
8. நற்பண்பு இல்லாதவர்களோடு சேரக்கூடாது.
9. அடுத்தவரை ஒருபோதும் கெடுக்கக்கூடாது
10. மனம் போன போக்கில் போகக்கூடாது.

சிந்தனைத் துளிகள்

- ★ அவதானி; பலமுறை சிந்தித்து அதன் பிறகு செயற்படு. அன்றேல் அழிவிற்கு உள்ளாவது உன் வாழ்க்கையன்றி வேறொதுவுமில்லை.
- ★ சோதனை என்னும் கடலுடன் மோதினாற்றான் சாதனை என்னும் கரையை அடையலாம்.
- ★ நம்பிக்கையுடனான விடாமுயற்சியே வெற்றிக்கான அத்திவாரம்.
- ★ மாற்றானின் கதைகேட்டுக் கலங்கிடாதே, இறுதியில் உன் காலங்கள் யாவும் காவியத்தில் முடியும்.
- ★ கால் தடுக்கி விழுந்தால் கையின் உதவியால் எழும்பலாம். ஆனால், நா தடுக்கி விழுந்தால் எழும்பவே முடியாது.
- ★ மனதை அலைய விடாதே; எண்ணத்திறன் சக்தி சிதறிவிடும்; மாறாக ஒரே எண்ணத்தோடு இரு சக்தி சேமிக்கப்பட்டு மனவலிமை அதிகரித்துவிடும்.
- ★ இதயம் எல்லோருக்கும் உண்டு; அதை அடகு வைக்காதே. நேரம் மட்டும் உனக்குச் சொந்தம் - அதை பொன்னெனக் கருதிச் செயற்படு.
- ★ முடியாது என்று முடங்குவதை விட முடியும் என முயன்று தோற்பது கௌரவம், முயலாமல் இயலாது என்று விட்டு விடுவது கேவலம்.
- ★ உன்னை அடுத்தவர்கள் நேசிக்கிறார்களா என்பது பற்றிக் கவலையில்லை. அடுத்தவர்களை நீ நேசித்தபடி இருக்க வேண்டும்.
- ★ குறைகளிலெல்லாம் பெரிய குறை தன்னிடம் இருக்கும் குறையை அறியாதிருப்பதே.
- ★ நாம் புறக்கணிக்கும் ஒவ்வொரு கடமையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளத்தவறிய ஓர் உண்மையைப் புலப்படுத்தக் கூடியது.
- ★ தூய்மை, பொறுமை, விடாமுயற்சி ஆகிய மூன்றும் வெற்றிக்கு இன்றியமையாதவையாகும். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக அன்பு இருந்தாக வேண்டும்.
- ★ மனிதனை உயர்த்துவது பணமன்று, பதவியன்று, குலமன்று, பருமனன்று, உயரமன்று அறிவு ஒன்றுதான் மனிதனை உயர்த்தும்.
- ★ உண்மைக்காக எதையும் தியாகம் செய்யலாம். ஆனால் உண்மையைத் தியாகம் செய்யக்கூடாது.

வம்சாவழி

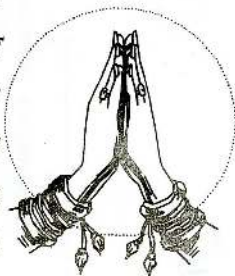

என்றென்றும் எங்கள்

நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த நன்றிகள்...

"எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வண்டாம்
உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகர்க்கு"

எமது இல்லத்தலைவி, **அமரர்**
தீருமத் ஆறுமுகம் பரமேஸ்வர்
அவர்கள் இறைபதம் எய்திய
செய்திகேட்டு உடன் வந்து
உதவிய, துன்பத்தில் பங்கு
கொண்டு ஆறுதல் கூறிய உற்றார்,
உறவினர், நண்பர்களுக்கும்,
இறுதிக் கிரியைகளில் கலந்துகொண்டோருக்கும்,
கண்ணீர் அஞ்சலியினை வெளியிட்டோருக்கும்,
தொலைநகல், தொலைபேசிமூலம் அனுதாபங்
களைத் தெரிவித்துக் கொண்டோருக்கும், வீட்டுக்
கிருத்திய ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனையில் பங்கு
கொண்டோர்க்கும், இம்மலரினைச் சிறப்புற
அச்சிட்டு உதவிய கரிகணன் பிறிண்டேர்ஸ் நிறுவனத்
தினருக்கும் எமது இதயபூர்வமான நன்றிகளைத்
தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

"சரஸ்வதி வாசம்"
அரசடி லேன்,
தாவாடி.

நன்றி

இங்ஙனம்
குடும்பத்தினர்

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கின்றதோ அது நன்றாகவே நடக்கின்றது
எது நடக்க இருக்கின்றதோ அதுவும்
நன்றாக நடக்கும்
உன்னுடையது எதை இழந்தாய்
எதற்காக அழுகின்றாய்?
எதை நீ கொண்டு வந்தாய்
அதை நீ இழப்பதற்கு
எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ
அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது
எது இன்று உன்னுடையதோ அது
நாளான மற்றொருவருடையதாகின்றது
மற்றொரு நாள் அது வேறொருவருடையதாகும்
இதுவே உலக நியதியும்
எனது படைப்பின் சாராம்சமுமாகும்.

—பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்—

